TOMÁŠ VEJMOLA

TOMÍK NA CESTÁCH

Tuktukem z Bangkoku až domů

CPRESS

ILUSTROVALA TEREZA KONUPČÍKOVÁ

Tomík na cestách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tomáš Vejmola

Tomík na cestách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TOMÁŠ VEJMOLA

TOMÍK NA CESTÁCH

Tuktukem z Bangkoku až domů

ILUSTROVALA TEREZA KONUPČÍKOVÁ

CPRESS

Tomík na cestách
Tuktukem z Bangkoku až domů

Tomáš Vejmola

Ilustrace: Tereza Konupčíková
Obálka: Tereza Konupčíková
Návrh layoutu: Michael Hajdaj
Sazba: Dagmar Hajdajová
Odpovědná redaktorka: Petra Havelková
Technický redaktor: Radek Střecha

Objednávky knih:
www.albatrosmedia.cz
eshop@albatrosmedia.cz
bezplatná linka 800 555 513
ISBN tištěné verze 978-80-264-2509-0
ISBN e-knihy 978-80-264-2577-9 (1. zveřejnění, 2019)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2019 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 35 608.
© Albatros Media a. s., 2019. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA

Dobrodruh není ten, co sjede řeku nebo vyleze horu.
Dobrodruh je ten, co na své cestě zanechá kus sebe v lidech,
které potká a sám si od nich něco vezme, aby byl na své cestě o jejich
moudra k životu vnímavější a pokornější.

(Petr Vejmola – otec)

Nejveselejší a nejbarevnější dobrodružná knížka na světě.

Pro koho je knížka určená?

- Určeno pro každého, kdo se rád zasměje a ještě věří s děckou naivitou, že je možný opravdu všechno. Člověk se nesmí nikdy vzdát, ten cíl na konci se vždy najde.

OBSAH

CHCEŠ NA CESTU ŘÍZKY? 9
TY MOC VTIPNÝ PÁN TURISTA 11
HLAVNĚ AŤ JE MODRO-ŽLUTÉ 13
ŽIHADLO, VOZIDLO, CO MĚ POVEZE PŘES PŮL SVĚTA DOMŮ 15
NA TUKTUK HOLKY JISTĚ POLETÍ 24
A LOJ! 29
MEZI MNICHY 33
SETKÁNÍ SE ŽENOU 35
CHIANG MAI 41
STOPAŘ 45
LAOS 46
NE DÍKY! JÁ NEZVRACÍM 47
MARUŠKA 49
SEDÍ PO MÉ PRAVICI & DRŽÍ MĚ ZA RUKU 53
POLICIE 57
VŠECHNY ÚŘADY VE MĚSTĚ O VÁS VÍ & MAJÍ VÁS PLNÉ ZUBY! 60
STORNO RAZÍTKO 65
KAŽDÝ PROBLÉM MÁ ŘEŠENÍ A VĚTŠINOU VÍCE 67
TEĎ UŽ MĚ NIC NEZASTAVÍ 72
ŽIHADLO 79
SLÁVA, INDIE! 83
VÁNOCE 88
NÁVŠTĚVA ZAPOMENUTÉ VESNIČKY 90
TO SI DĚLÁŠ KOZY? 94
ŠKOLA V ZÁPADNÍM BENGÁLSKU 96
KLUCI 98
KANČENDŽENGA 106

UTÍKEJTE! 110
TO NEMYSLÍŠ VÁŽNĚ? 114
VÁRÁNASÍ 119
ACH TI INDONEPÁLCI 121
ZLÁ INDIE 130
NENÍ TO SRANDA 133
PŘÍSTAV MUMBAÍ 137
ÍRÁN! 145
BALENÍ HOLKY V ÍRÁNU 147
CESTA NA DNO 156
ZELENÁ JE TRÁVA 162
CELNICE TURECKO 163
KAMARÁD 165
DOBÝVÁNÍ HORY ELZY 170
NAPŘÍČ TURECKEM 176
NIKOLAJOVY OŘÍŠKY 177
ISTANBUL 182
NA SKLONKU ŽIVOTA 187
PIVO V MOTORU 192
ZA ROHEM 200

CHCEŠ NA CESTU ŘÍZKY?

Láduji do sebe poslední párek s čočkou, zakusuji domácím okurkem ze zavařovačky a zajídám tlačenkou. Není to moje běžná snídaně, to přiznávám, ale na nějakou dobu, třeba i na ty dva roky, mi česká kuchyně jistě bude chybět. Máma nervózně pobíhá po bytě s výrazem dosud nevídaným. Její nejoblíbenější syn – bratři jistě omluví – totiž vyráží do Thajska koupit si tuktuk, aby ho vzápětí dovezl po zemi domů. Šílený nápad. A samozřejmě to oddaluje možnost syna v blízké době konečně oženit. Ale co se mnou nadělají. Když si něco vezmu do hlavy...

„Máš všechno? Co spacák? A mikinu? Je tam zima? Mají v Thajsku hotely? A obchody? Co budeš jíst a kde budeš prát? Nechceš si to ještě rozmyslet?“ vyptává se máma ustaraně během pobíhání po bytě a hledání čehosi, co mi následně vložila do dlaně a provázela slovy: „Tady máš, to tě ochrání na cestě před vším zlým.“

„Andělíčka? Ale my přece nejsme věřící.“

„Nevadí! To oni tě budou hlídat i tak! A co řízek, chceš na cestu? Ještě usmažím! Vlak ti jede až za 30 minut. To stíháme.“

„Nééé prosím tě, už vše mám a hlad nemám.“ Popadám sýr a běžím na zahradu rozloučit se s mým psem Fredym. „Nezlob, neutíkej, neper se s kočkama a nekousej pošťáka,“ kladu mu na srdce v domnění, že mi rozumí. Budu rád, když aspoň toho pošťáka nechá tentokrát na pokoji.

„Toméé, ten řízek je hotový a už ti pojede vlak!“

S tátou jsem se rozloučil den předtím. Oproti mámě se mi nesnažil cestu rozmluvit, ale protože ví, že jsem úplně levý a motorům nerozumím, snažil se mi v tomto směru pomoci. Chtěl mě naučit, jak funguje karburátor a jak třeba takový vzduchový filtr, zkrátka hledal všude možně něco, co bude mít podobný motor jako thajský tuktuk. Až po dlouhém hledání vytáhl z garáže zahradní sekačku. To je zkrátka dvoutaktní motor, zrovna tak jako vozítko, které si chci přivézt domů. Moc jsem sice jeho vysvětlování, jak co funguje, nerozuměl, ale těšila mě poslední chvíle trávená s ním.

Na nádraží poslední pohlazení od mámy a její následné doprovázení pohledem. V ruce svírám od řízku umaštěnou jízdenku a usedám do kupé vlaku směr Praha-letiště. V hlavě se mi zmítá jediná otázka: Zvládnu to? Nikdy jsem nebyl tak nejistý jako právě teď a nedokážu si odpovědět, ovšem čočka, párek a tlačenka odpovídaly v mém břiše tak mocně, až jsem v kupé zůstal sám.

V letadle to bylo podstatně horší, teda aspoň pro lidi sedící vedle mě, a tak jsem raději během letu spal. Rušilo mě jejich neustálé mrmlání a mávání rukama před sebou, jako kdyby tady něco smrdělo. Mé oblíbené turbulence mě ale zakrátko probudily a při výhledu z okýnka jsem se mírně zděsil. Těmihle cestami lemovanými palmami budu brzy projíždět tuktukem? Nepředstavitelné... Přeji si znovu usnout a neprobudit se. Příliš se mi do toho nechce při představě, co mě všechno čeká. Nejhorší na tom je, že vlastně ani žádnou představu, jaké to může být, nemám. Vím ale, že lehký to nebude. Polije mě pot a s bolestí břicha pomalu opouštím letadlo. Z čočky ta bolest břicha nejspíš nebude, páč za dobu letu jsem musel všechno vyprdět.

Tahle bolest břicha bude jistě nervozita. Na letišti nastupuji do autobusu a poručím řidiči cestu do centra metropole Bangkoku. Řidič poslechl, protože tam jeho pravidelná linka stejně jezdí. Cestou pozoruji ruch velkoměsta. Světla svítí, klaksony troubí a řidiči řídí. Šílená doprava, která mě brzy čeká, a já netuším, jak se v tomhle ztřeštěném světě vyznám. Už teď jsem ztracený. O to víc si to uvědomuji, když vystoupím z autobusu. Kromě nepříjemného vedra, jež nezmírní ani vysoká vlhkost jihovýchodní Asie, způsobující mi varhánky na prstech rukou, do mě vráží jeden člověk za druhým, až se točím kolem dokola. Zvedám hlavu do oblak a vidím jen mrakodrapy tyčící se do nebes, kolem se prohánějí, jeden za druhým, za zvuku klaksonů skútry s usmívajícími se Thajci, nad hlavou mi projíždí vlak. Jsem z toho vedle, co se to tu děje a jak rychle se vše pohybuje. Nejsem na to zvyklý a rád bych si už teď od všeho toho zmatku odpočinul. Zkrátka ruch velkoměsta, obrovské metropole, je tu – a jeden naivní kluk z Moravy taky.

Ty moc vtipný pán turista

Ubytování nemám zařízené, takže netuším, kde dnes budu spát. Rovnou z letiště jdu s pětikilovým batůžkem hledat tuktuk. Trošku mě znepokojuje, že tu žádný nevidím, možná jsem si nějaký měl vybrat už před cestou na internetovém bazaru, ale na to jsem byl moc líný. Vím, že nejlepší bude najít ho až na místě. S úsměvem a jistou drzostí vyrážím tedy vpřed a doufám, že nějaký tuktuk zahlédnu. Je to přeci jen ikona Bangkoku a jako taxi pro turisty funguje už nejméně tři desítky let.

Náhle však jeden zpozoruji. Na nic nečekám a hned jdu za ním. Na rohu rušné ulice pod blikajícími semafory stojí pan taxikář a hned vedle něj žluto-modrý tuktuk! Ten chci mít! Jak se přibližuji, řidič mě zpozoruje a zdvořile povídá: „Dobrý den, můj kamaráde! Kam chceš jet? Na tržnici? Do hotelu nebo na letiště?“

„Dobrý den, já si chci koupit váš tuktuk? Kolik stojí?“

„Tomu nerozumím. Kam chceš jet?“

„Domů, na Moravu!“ zabořil jsem prst do mapy světa v mém mobilu. Řidič se do ní zadívá, načež z jeho očí jde vidět, jak se marně snaží v mapě zorientovat.

„To není problém, můj příteli!“ Náhle zvolá: „Bude to stát 500 bathů! Jedeme! Naskoč!“

Cena je to sice krásná, ale že by mě v přepočtu za 300 Kč hodil až domů? Mít na cestu svého řidiče zní lákavě, ale hned mi došlo, že vůbec netuší, kde Morava leží a natož nějaká Evropa. A už vůbec ne, co po něm vlastně chci.

„Já bych ale jel rád sám na Moravu a chci koupit právě ten váš tuktuk.“

„Můj tuktuk, příteli? Ty jsi blázen! To nejde! Ty být vtipný! Moc moc vtipný pán turista! Ty nemůžeš řídit tuktuk, ty musíš mít taxi licence a ty nesmíš být cizinec! Ty chytrý moc nebýt.“

Má pravdu, přípravu jsem trošku podcenil, ale co šlo předem zjistit, tak jsem si zjistil. I já, takový trdlo, se musel na cestu pár měsíců připravovat a nutno říci, že podobnou expedici zvládlo

už několik výprav přede mnou. Byli to dva kluci z Finska, parta lidí z Francie i Británie, a dokonce, před 4 lety, dva kluci z České republiky. Jeden z nich, Martin Měchura, mi před cestou dal pár velice důležitých rad. Bylo mi tedy jasný, že pokud už to zvládl někdo přede mnou, mně by to mohlo vyjít taky. Přesto je ode mne naprosto naivní pustit se do takové cesty. Vím ale, že abych mohl v Thajsku řídit tuktuk, musím mít bílé poznávací značky a ne žluté, které značí taxi.

„Vím, že tvůj tuktuk nemůžu řídit. Hledám vozidlo s bílou poznávací značkou a staré nejméně 30 let."

Thajec se zatvářil o trochu vážněji a povídá. „To nejde! To není možné! Ty být turista! Já tě odvezu na letiště a ty letět domů!"

Na patě se otáčím a za doprovodu posměchu pana taxikáře vyrážím najít hostel. Už se stmívá a ráno je moudřejší večera. Cestou mě doprovází slova Thajce: „To nejde! To nejde! Ty letět raději domů!"

Nerad tohle poslouchám, mám za to, že všechno jde, nebo aspoň se o to člověk může pokusit, ale hned věci zatracovat se mi vážně nelíbí.

Stejně tak se mi nelíbí ani Abdul ležící vedle v posteli. Hostel je to levný a čistý, ale sbíječka Abdul to přehání. Snažím se jeho chrápání nahrát na diktafon, ale byl jsem už tak nebezpečně blízko, že by si to jistě při probuzení vyložil jinak. Navíc nevím, k čemu by mi bylo jeho chrápání uložené v diktafonu. Já zkrátka většinou nejprve jednám a až pak myslím, což často končí katastroficky, ale člověk je zas bohatší o zkušenost. Sbíječka v našem společném pokoji přestala chrápat a tahle náhlá změna zvuku mě probudila do nového dne.

HLAVNĚ AŤ JE MODRO-ŽLUTÉ

Zvesela vyrážím do centra Bangkoku a zastavuji se u prvního stánku s jídlem. Vůně grilovaných pokrmů se line až za roh a já nemůžu odmítnout. Hned jsem ukousnul kuřecí maso na špejli ponořené v sladkokyselé omáčce. Jelikož mám rád jídlo a jídlo má rádo mě, tak si v Thajsku budeme rozumět. O kus dál je zase stánek s ovocem a zeleninou, což po mastném kuřeti přijde vhod.

„Dobrý den, můžu ochutnat tohle?"

„Ano, pane, vy můžete," odpověděla prodavačka s úsměvem na tváři.

„Mmm, to je dobrý!" Na důkaz toho, jak moc dobrý to je, si hladím bříško. „Můžu ochutnat ještě tohle prosím? A jak tomu ovoci tady říkáte? Ale vždyť to je nějaké kyselé. Vy máte v Thajsku rádi kyselé ovoce?"

„Ne, ne, pane. To je květina od manžela. To my normálně nejíme."

Přiznávám, že jsem se dlouho takhle nezastyděl, ale prodavačka si s tím moc hlavu nelámala. Pokousané části květiny utrhla, zbytek naaranžovala a vložila zpět do květináče, a já, abych si nepřipadal úplně neomalený, jsem jí v obchůdku vedle hned koupil květinu novou. Raději se budu držet masa na špejli. Náhle kolem mě projíždí ten den první tuktuk, a tak se jej snažím dohonit. Po chvíli běhání, hulákání a mávání kuřetem na špejli mi řidič opravdu zastaví. Snažím se vysvětlit, že bych si rád koupil jeho vozidlo, ale místo pochopení mi tuktukář strká do kapsy jakési kartičky nahých slečen s výkřikem: „Bav se a třetí návštěvu máš zdarma!" Jde o reklamní letáček na jistý podnik, kde jsou jisté slečny svlečené, což sice může být zajímavé, jenže já mám myšlenky jen na tuktuk. A takovým způsobem se navíc nikam nedostanu. Toužil jsem vozidlo co nejdříve najít v té obří betonové džungli, oficiálně nazvané jako:
Krung Thep Maha Nakhon Amorn Rattanakosindra Mahindrayutthaya Mahadilokpop Noparattana Radchhani Burirom Udom Rachnivet Mahastan Amorn Pimarn Avatarn Satit Sakututtiya Vishnukarm Prasit.

Přeloženo do češtiny:

„Město andělů, velké město, věčné a nádherné sídlo hinduistického boha Indry, vznešené město, kde je uloženo devět skvostných drahokamů, královské město s mnoha velkolepými paláci a stavbami, věčné město, kde sídlí bohové a má svůj domov hinduistický bůh Krišna, město stvořené bohem Višnou“.

Většinou se ale městu říká zkráceně Bangkok, ušetří to totiž mnoho času.

Od tuktukáře k tuktukáři, den po dni, procházím tou betonovou džunglí zvanou Krung Thep Maha…, teda už jen Bangkok, a snažím se najít řidiče tuktuku, co umí anglicky, a hlavně aby byl ochotný a nápomocný, což je v tuhle chvíli klíčové. Teprve po pár dnech skutečně někoho takového potkávám. Mladý Thajec s angličtinou, jako když bičem mrská, jehož nadšení pro věc je úžasné.

„Můj tuktuk není na prodej, příteli, ale pomůžu ti najít ten správný pro tebe. Chceš dvoutakt, nebo čtyřtakt?“ zeptá se ve chvíli, kdy si vytahuje telefon z kapsy a hledá v adresáři kontakt na jistého Xauniho, což je údajně, jak sám Thajec zhodnotil, „Good man.“

„Chci dvoutakt, jako je naše sekačka. Nějaké žihadlo, které mě doveze přes půl světa domů a ať je modro-žluté prosím.“

Thajec přikyvuje na důkaz porozumění a následně začíná cosi thajsky hovořit do mobilu. Hovor netrval dlouho. Často jsem na něj vykřikoval, že chci vozidlo aspoň 30 let staré, aby to Xaunimu pověděl.

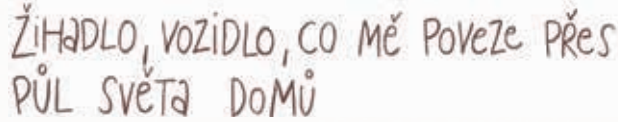
„Nasedej! Vím, kam vyrazíme pro tuktuk, Xauni už tam na tebe čeká. Bude se ti líbit, můj příteli!“ „Opravdu se mi bude líbit?“ ptám se trošku nejistě. „Ano, bude, je to hodný a milý pán.“ Já se však ptal na tuktuk…

Začínám se bát, kam mě to vlastně veze. Po pár zatáčkách, křižovatkách a temných uličkách plných odpadků a pobíhajících dětí dorážíme na místo. Najednou přede mě postaví vozidlo tak ošklivé a porouchané, až mi ho bylo líto. A jistě si to samé řeklo vozidlo i o mně. Cítil jsem ale, že je to to pravé, to, které si chci dovézt domů. A vím, že u každého opravdového muže nastane moment, kdy spatří v životě tuktuk a je přesvědčen, že jedině ten ho doveze přes půl světa až do cíle – a ten moment nastal právě teď. Navíc výběr volných vozidel se zužoval a já se moc těšil na cestu.

„Kolik to má válců?" ptám se a snažím se u toho vypadat, jako že vím, co to jsou válce.

„Jsou tam dva, tak se ti to bude cestou snadněji opravovat. S dvěma válci je méně práce než se čtyřmi," povídá s úsměvem ve snaze mi jej prodat. „Je taky 35 roků starý, jezdí na LPG a má bílé poznávací značky. To je přímo pro tebe! Můžeš si ho koupit a vyrazit!"

Jedna z nejdůležitějších věcí, kterou mi Martin Měchura před cestou radil, byla, ať si tuktuk předělám na benzín. Jelikož v Thajsku je plyn levnější a všechny tuktuky jsou tady předělány na LPG, tak jsem s tím počítal. Po cestě by se mi plyn těžko sháněl, například v Indii, kde je plyn na příděl, jen pro místní, a ještě k tomu v malém množství. Vozidlo se mi líbí a je mi jasné, že jako motorový panic stejně nepoznám, jestli je funkční, nebo ne. V tu ránu jsem si vzpomněl na větu z jednoho slavného českého filmu: Tak já to tedy beru, šéfe!

„Nasedni! Projedeme se."

Usedám za řídítka tuktuku a očima projíždím prostory v něm. Snažím se zjistit, kde je plyn, spojka i který pedál je brzda. Opravdu v něm sedím? Tohle mě tedy poveze domů? Teď se mi to nechce

startovat. Bojím se. Určitě mi to chcípne, anebo naopak přejedu stánek s kuřaty na druhé straně ulice. Celý nesvůj svírám v pravé ruce plyn a nervózně šilhám očkem po klíči v zapalování. Rozhodování, zda nastartovat, mi překazí Xauni, který něco rázně thajsky zavelel. Vtom se tuktuk náhle rozjíždí a já netuším, co se to děje. Když se podívám do zpětného zrcátka, vidím Xauniho i s dalšími, jak mě tlačí. A aby toho nebylo málo, pusou předvádí zvuk motoru. Vážně? To mě jako tlačíte a prdíte pusou kvůli zvukovému efektu?

Smlouvání o cenu mám vážně rád. Je to můj živel a moc si to užívám. Zapojím do toho totiž můj herecký talent. Je to snadné: Čím více se vám zdá cena vysoká, tím více svalů zapojíte. Cena 2 500 euro, kterou mi navrhli, stačila na zapojení mimických svalů a svalů na pažích, což značí plácání ruky o hlavu a znázornění tak, že cena je přemrštěná přiměřeně. Kdyby řekli částku 5 000 euro, tak na místě použiju svaly řitního svěrače a odejdu. Naštěstí jsme se dohodli na 1 500 euro za kus, což je milá sleva, zahrnující navíc novou vidlici, nové pneumatiky, výměnu z LPG na benzín a celkovou repasi motoru. Nevím, jestli je „repase" správné slovo, ale myslím, že to znamená celkovou opravu motoru, a k tomu všemu mi tuktuk opraví tuktukář na slovo vzatý, jak bychom řekli v našich končinách. Jmenuje se Shen, a i když neumí ani zbla anglicky, sám se nabídl, že mě naučí, jak se motor opravuje, na co si dát pozor a různé další serepetičky.

Krása! Po týdnu hledání jsem narazil, zdá se, na ty pravé lidi, kteří mi sehnali tuktuk za ucházející cenu, pomůžou mi ho dát do kupy, připravit na cestu přes půl světa, a ještě mě naučí základy opravy motoru. Lepší už to být ani nemohlo, avšak musím být opatrný. Kluci se sice tváří mile, ale to můj pes taky a za tu dobu, co jsem pryč, prý už stihnul kousnout pošťáka. Dostávám z domova totiž často zprávy, co dělá můj pes, který mi už chybí. Těším se však až s tuktukem přijedu domů a nakrmím ho.

Taky potřebuji někoho, kdo bude na mé straně, kdo mi pomůže s překladem, připravit oficiální dokumenty k přepsání vozidla a na koho se můžu spolehnout. Proto jsem ještě před cestou navštívil

thajskou seznamku, nebo spíš internetový vyhledávač thajských nevěst, kde jsem poznal slečnu jménem Earl. Přes internet jsme se tedy seznámili a dohodli, že si ji jako vezmu za ženu. Když jsem ale přiletěl do Bangkoku a viděli jsme se naživo, pověděl jsem jí pravdu. Že se teda ženit nakonec nechci, ale rád bych si koupil tuktuk. A poprosil jsem ji, jestli mi s tím pomůže. Když mě viděla a celého si mě zblízka prohlédla, myslím, že byla i ráda, že ze svatby sešlo, a ještě mi ochotně pomohla s koupí vozu, s překlady dokumentů a tak dál.

Cestou se zastavuji v bance a vybírám obnos, který jsem za celý svůj život v ruce ještě nedržel. A teď jdu s těmito penězi v cizí zemi a s cizími lidmi koupit 35 let staré vozidlo, které ani nejede a má mě dovézt přes půlku světa domů. Když mě podvedou, tak peníze na další tuktuk nemám a cesta skončí dřív, než začala. V životě jsem si nekoupil auto, motorku nebo mikrovlnku, ale teď si mám koupit v Thajsku motorovou tříkolku.

Hluk ulic Bangkoku náhle utichá, vše se zpomaluje a hlavou mi probíhá jediná otázka: Můžu jim věřit? Jestli jsem někdy v mém životě zariskoval a vsadil vše na červenou, tak to je právě tahle chvíle. Svírám v ruce bankovky obepnuté jedinou gumičkou, která byla stejně napnutá jako já. Usedáme ke stolu před domem opraváře Shena, kde už parkuje tuktuk, čekající, až se pustíme do jeho opravy. Stůl tvoří dvě pneumatiky položené na sobě a dřevěná deska, na které se položily dokumenty k přepsání vozidla, doklady moje i majitele a sušenky s vodou, co donesla Shenova žena. Od pohledu milá paní středního věku s milým úsměvem na tváři, který mě ubezpečuje, že tohle přece nemůžou být lidé, kteří by se mě díky mé nevědomosti snažili okrást. Při podpisu smlouvy o převodu vozidla si Earl vedla skvěle, všechny smlouvy měla přeložené i do angličtiny, pro případné použití také v jiných zemích. Nervozita zase o něco klesla, když jsme se dohodli na zaplacení jedné půlky teď a další při dokončení všech oprav.

A je to! Podepsáno a vozidlo je moje! Na důkaz úspěšně dokončeného obchodu jsme udělali Wai, což je thajský pozdrav

spočívající v sepnutí rukou ve výši hrudi či obličeje. Earl vložila všechny potřebné dokumenty do složky a podala mi ji do ruky se slovy: „Tak, Tomáši, tady jsou papíry k vozidlu, k opuštění země, techničák a pojištění, jo a tady klíčky od vozidla. Jak mu vlastně budeš říkat? Tuktukáři mají takový zvláštní zvyk, že svoje vozidlo pojmenují, aby měli štěstí, víš?“

V tu chvíli se mlčky zadívám na polorozbitý tuktuk, stojící opodál na dřevěných špalcích bez kol a s motorem venku. Koukám dlouze a začínám si uvědomovat, že cesta, ta cesta, kterou jsem si vysnil, začíná právě teď a tady, v zapadlé uličce města Bangkok, plné šrotu z rozbitých aut, motorek a tuktuků. Tohle mě má jako převézt přes půl světa? Ne! Tohle mě poveze přes půl světa! Pousměju se a v hlavě mě napadne jediné výstižné jméno: „Žihadlo! Bude se jmenovat Žihadlo. Vozidlo, které mě poveze přes půl světa domů.“

Na nic se nečeká, po podepsání se koukám, co vše je potřeba vyměnit. Musím ale vypadat, že tomu rozumím a nejsem žádný trouba. Mám dokonce mechanika, kterého můžu zaúkolovat, a proč taky ne. Prohlížím si pečlivě motor a začínám počítat: Jestli tohle vozítko fungovalo 30 let jako taxík a denně běžně najezdilo i 100 kilometrů, tak je dost možný, že má najeto celý milion. To se mi vysype už v první zatáčce!

„Poslyš, Shene,“ povídám opraváři, „chci nový motor! Komplet! Všechno ať je nové! A ať je to zítra ráno hotové! Rozumíš?“

Shen pokýval hlavou, zvedá telefon a už někomu volá. Nejspíš obvolává, kde sežene nový motor. Mám radost, že to funguje. Tomáši, neboj se je zaúkolovat a být na ně trošku ráznější. Hezky si poruč a oni to udělají. Těší mě, jak si dokážu prosadit svou, a odcházím na hostel se vyspat. Přeci jen týden obvolávání a hledání toho správného tuktuku člověka vyčerpá – a na oslavu si koupím jedno pivko.

